Ч. 152. Субота 24 (11) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Сойми краєві. — Анґлійский парлямент а гостина царя. — Бунт в ішпаньскім войску. — З Персиї.

Вчера відкрито триєстиньский сойм. Пос. Рибар і товариші поставили інтерпеляцию в справі недільних подій підчас перегонів циклістів і завізвали намістництво, щоби в сій справі перевело як найстрогійше слідство. Підчас відчитуваня тої інтерпеляциї ґалерия викликала велику бучу. Серед загального заворушеня президент палати по старшині мусів замкнути засїдане. — Вчера відкрито також істрийский сойм а о слідуючім засїданю одержать посли письменне повідомлене. — З Праги доносять, що народні социялісти відгрожують ся, що скоро ческий сойм не буде скликаний і здібний до роботи, то они не допустять парляменту до роботи.

На вчерашнім засїданю анґлійскої палати послів підчас дискусиї над етатом міністерства справ заграничних забрав голос пос. Дількє (лїберал) і критикував в острий спосіб балканьску політику Анґлії та сказав, що Анґлія разом з Росиєю против загального мнїня заняла становище, що окупация Босни і Герцеґовини Австро-Угорщиною єсть проминаючої натури. Тимчасом окупация зовсім не мала бути часовою. Анґлія в за надто спосіб доктринерский держала ся ненарушимости берлиньского договора, котрий нарушила так само Туреччина як і инші держави.

Підчас дальшої наради в палаті пос. Гендерзон (з партиї робітничої) виступив против гостини царя. Бесїдник доказував, що цар і єго правительство одвічальні однаково за сумні відносини в российских вязницях і за так численне трачене людий, яке тепер діє ся в Росиї. Попередні урядові чемности зі сторони Анґлії повістали без всякого впливу на Росию. Нехай анґлійске правительство заявить, що мусить здержати ся зі всїма чемностями супротив Росиї аж доти, доки в Росиї не настане якийсь порядок. Коли анґлійске правительство так не поступить, то повинно бути в силї відперти піднесені партиєю робітничею закиди против него. Партия тота буде обставати при тім, щоби палата перевела голосоване над єї протестом.

З Барцельони доносять про небезпечний бунт в ішпаньскім войску. Що дало безпосередну причину до него і які розміри він приняв, поки що не знати; але здаєсь нема сумніву, що в тім бунтї грає якусь ролю і републиканьска аґітация в Ішпанії, именно же в Барцельонї і єї охрестности. Отже доносять, що баталїон піхоти, котрий мав відійти до Мелїлї в Африцї заатакував баґнетами полковника і офіцирів остаточно удало ся зробити порядок і розоброїти вояків, котрим відобрано відтак острі набої. Підчас від'їзду поїзду військового до Маляґи, члени родин вояків хотіли недопустити до виїзду. Внаслідок того зробило ся велике заворушене, підчас котрого богато осіб зранено; 18 осіб арештовано.

З Теґерану доносять, що там по революциї настав вже спокій. Міста на провинциї домагають ся, щоби бувшого шаха поставити перед суд. В глубинї краю все ще нема спокою. Торжество коронацийне відложено, позаяк Росия, Анґлія і ніякі инші посли не одержали порученя, щоби признати нове правительство. Вчера відбуло ся перше приняте в міскій палатї.

Перске посольство у Відни одержало 18 с. м. від провізоричного управителя перского міністерства заграничних справ депешу, в якій сказано, що попередний шах наслідком своїх діл проти волї народу став ся негідним престола і тому заступники народу ухвалили одноголосно зложити єго з престола та на основі §. 36 і 37 державного закона іменували шахом султана Ахмета Міржу, а опікунче правлїне

Як я не міг жити без себе самого.

Гумореска Е. Берґера — з німецкого.

О, ви й не причуваєте, як я раз був безгранично нещасливий. Я не міг без себе довше жити! Благав себе, просив, абим себе сам вислухав.... заклинав себе мати над собою милосердиє....

Як до того прийшло?

Білявий купчик любив чорняву швачку. Білявий купчик називав ся Франц, мешкав в Мариягільфі і був моїм приятелем. Чорнява швачка називала ся Каті, мешкала в дільници Віден і була дочкою моєї господинї.

Обі ті віденьскі дільницї лучить міст, але сердець ділила непрохідна пропасть. Они обоє були занадто боязливі!

Франц сидів нераз цїлими годинам в моїй комнатї на софі і вдержуючи віддих прислухував ся веселому щебетаню дївчини, що тихо і приглушено доносив ся з сусїдної комнати. Колиж відтак виходив від мене, стояла Каті завсїди коло вікна і глядїла довго, довго за ним.... аж щез їй з очий на закруті улици. Але коли обоє зійшли ся, то раз-у-раз червоніли, спускали очи і не знали, що з собою говорити. Ні, я був би нїколи не гадав, що любов може зробити людий такими дурними.

Одного дня стрітив я Франца в каварни. Він був якийсь змарнїлий, дивив ся сумно довкола себе і спустив голову.

— Що тобі такого?

— Люблю Каті!

— То ти менї то кажеш? Я то й так знаю. Скажи то їй самій.

— Не сьмію.

— Іди, а хтож буде такий боязливий! Нїчого лише охоти і охоти! Тиж знаєш, що Ґете казав: „Господь, що сотворив хлопців і дївчата... Ну, отже...."

— А щож я маю робити?

— Твоє серце не знає що робити, коли лише побачаш єї запаску.... Твої нерви танцюють козака, скоро лиш дїткнеш ся єї одежи.... Покинь ту боязливість.... Постав ся на ноги, будь чоловіком....

— Але диви....

— Тут нема на що дивитись!... Ти, менї здає ся, що у тебе любов замість на серце, влїзла на мозок.

— Може бути, що то правда — але я їй того не можу сказати.

— То напиши їй!

— На-пи-сати?... То добра гадка!... Ну, ну я їй напишу, що я єї люблю.... Я їй напишу, що моє серце належить до неї!... я їй напи... Але диви, менї як раз впало на гадку: я дуже добрий купчик і листи купецкі пишу знаменито.... взагалї всьо, що належить до купецтва.... Але знаєш—любовний лист.... такий лист, аби їй сказав всьо, що чую і як єї люблю — такого листу я не напишу!

— Ну, ради Бога, алеж я не можу тобі листу...

— Так... правда.... я знаю.... то єсть.... чому?

— Чому?! Тому, що я вже з моїми справами маю досить до роботи й тепер, а щож буде дальше?

— То правда.... але раз.... один одинокий раз!... Я справді не можу. Ти то так добре умієш.... тобі то не робить трудности.... Ну, то зробиш менї ту прислугу?... Тож то....

— Най буде що хоче; зроблю всьо, аби лише мати від тебе спокій!

* * *

Я видер кілька листків з мого нотесу і зараз в каварни написав горячий любовний лист. Коли я так скоро писав, дивив ся Франц на папір зпоза моїх плечий. Він ледве міг встояти з нетерпеливости, переступав з ноги на ногу, вимахував руками, був зворушений, одушевлений. Не богато бракувало і він був би перед всїми людьми кинув ся менї на шию.

Він відписав зараз лист і післав єго до Каті.

Єго лице було червоне як жар, очи блестїли з радости. Коли ми розійшли ся, був він ще так зворушений, що ледве встиг менї подякувати. Він трохи не роздусив менї руки. Але я пішов того дня веселий і вдоволений до дому, наповнений солодкою гадкою, що зробив добре дїло.

* * *

віддано тимчасово Ассадови ель-Мількови. З сего виходить отже, що під формальним взглядом уступлене шаха не було добровільним, а треба его вважати безпосередним наслідком сеї ухвали парламенту, на що власне положили натиск оба заграничні заступники Росії і Анґлії. Дальше слідує з сего, що опікунче правлїнє Ассада ель-Мілька належить вважати тимчасовим, а тим самим виступає знов на денний порядок кандидатури Ціль-ес-Султанеха. Сей перский князь уродив ся 1 січня 1850 р. яко син убитого 1897 році шаха Наср-Еддіна. Останній вагав ся довший час, чи би не іменувати свого любимця своїм наслідником, тим більше, що властивий наслідник престола Магомет-Кассім-хан передчасно помер Лише наслідком его низького уродження (мати Ціля була невільницею) став наслідником Наср Еддіна его син Мусафер Еддін. Діяльний, але при тім жорстокий по східному Ціль ес-Султанех став намісником Іспагану, де він в правдиво варварский спосіб позбув ся тамошного хана. Притім одначе оказав ся він вельми здібним орґанїзатором, до чого був він просто змушений тим, що его недовірчивий братанок Магомет Алї сейчас після свого вступлення на престіл узрів в нїм голову вірноконституцийної партиї в Перзиї і старав ся по можности ослабити сили, які мав до своєї розпорядимости. Помиривши ся на якийсь час з шахом, втік Ціль ес-Султанех 1908 р. наперед до Женеви, а тепер перебуває хвилево у Відни в готели Imperial, де посли російский і анґлійский ведуть з ним переговори що до обнятя опікунчого правлїня. А в слїдуючім тижни задумує сей князь виїхати до Тегерану.

Новинки.

Львів, дня 23-го липня 1909

— **Санкция закона.** Є. В. Цїсар савецно нував ухвалений галицким соймом ловецкий закон.

— **Вісти особисті.** П. Віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу, Станислав Прокопович виїхав зі Львова на кільканедільний урльоп.

— **До VIII кл. ранґи** посунув п. Мінїстер просьвіти професорів семинарий учительских: Мих. Хруповича, Стеф. Скоробогатого і Брон. Сокальского у Львові, Ів. Ґолембйовского в Станиславові і Алекс. Жеребецкого в Самборі.

— **З почти.** З днем 1 серпня 1909 входить в житє новий уряд почтовий в місцевости Майдан граничний, з осідком в присілку Сьв. Йосиф, з урядовою назвою „Майдан граничний“. Той уряд лучить ся з почтовою сїтию поїзду ч. 3952 зелїзничої лїнїї Делятин Коломия. — До місцевого округа доручень нового почтового уряду влучено громаду Майдан граничний з присїлком сьв. Йосиф і двірский обшар Майдан граничний, а замісцевий округ доручень того уряду творять катастральні громади Боднарівка і Селиска та присїлок Хоросна при громаді Молодилів. — З днем 1 серпня 1909 р. заводить ся почтову складаницю з звичайним кругом дїланя в місцевости Ваневичі, що лежить в окрузї доручень ц. к. почтового уряду в Самборі. Тота складниця буде сполучена з ц. к. почтовим урядом в Самборі шестикратним на тиждень пішим післанцем. — З днем 1 серпня 1909 вводить ся при ц. к. почтовім уряді в Кристинополи шестикратну на тиждень службу сїльского листаря для місцевостий Клусів, Добрячин і Маджарки.

— **З руской ґимназиї у Вижници.** Вислїд клясифікациї при кінци сего шкільного року: На початку шкільного року 1908/9 принято 144 учеників. Підчас року виступило 14. Клясифіковано 127 публичних учеників а 3 приватистів. З публичних учеників узнано до переходу в другу клясу визначно здібними 18, здібними 82, взагалі здібними 16 (з 1 недостаточною нотою), нездібними 6. До повторного іспиту з одного предмету по вакацaях допущено 5 учеників. Буковинців було 69, а Галичан 61.

— **Памятник Т. Шевченка в Київі.** „Рада“ подає до сеї справи ось які замітки: Що зробив досі і що має робити в близшім часі київский обєднаний комітет? По газетах в сїй справі було вже дещо, а саме, які місця уподобав комітет за для памятника і на якім зупинила ся також городска дума в засїданю 11 мая (Михайлівска площа). Писано ся також про конкурс і яка сума гроший призначена на него і т. и. Але годить ся згадати ще про деякі постанови та ухвали комітету, я через те й подаємо тут їх на увагу громадянства. На тімже таки засїданю комітету 4 мая ухвалено додержувати тієїж системи збираня жертв на памятник, яку заведо у себе полтавске земство, а саме: розповсюджувати по всяких інституциях не „підписні листи“, а тальонні книжки та квітви по 5 та по 3 коп. Квітки ті, чи як їх названо „Марки для сбора пожертвованій на памятникъ Т. Г. Шевченкѣ въ Кіевѣ“ та книжки друкують ся вже 10.000 квітків (200 книжок) по 3 коп. і 20.000 квітків (400 книжок по 5 коп. і 10.000 тальонних квітків (200 книжок), які й будуть розсилати ся в першу чергу по інституциях м. Київа. Маючи на увазї, що на засїданю комітету говорило ся, що до полтавского земства дуже й дуже мало приплиає жертв з Поділя та з Волинї (увага члена ком. л. Лизогуба), вибране комітетом бюро зверне ся першим чином до інституций тих ґуберний з запросинами збирати жертви на памятник по тальонним книжкам. Дальше на черговім засїданю комітету в червни с. р. порішено справу з оповіщенем конкурсу та з вибором жюрі, яке має робити оцїнку надісланих праць. До вибору правил для сего жюрі комітет постановив запросити інжинера В. М. Николаєва.

— **Катастрофа.** На перегонах наколесників в Берлинї стала ся сими днями страшна пригода. Тисячі публики зняли трибуни і площі здовж перегонового шляху. Найбільшу цїкавість викликали перегони на тандемах. Нараз моторовий тандем Резера звернув в бік і з найбільшим розгоні впав в товпу видців, переломавши барієру. Два їздцї, висаджені з сїдла, гримнули собою об землю і зімлїли. Тандем повалив дві пані, а бензина вибухла і обляла одну з них. Нещасна померла по годині. Друга пані і якийсь мужчина ударові машиною померли того самого дня в шпитали. Крім того поверх 20 осіб було ранених, бо від бензини запалили ся трибуни. Якийсь мужчина утікаючи на другий бік перегонового шляху дістав ся під инший моторовий тандем, який зломив ему обі ноги.

— **Краєва рада шкільна** іменувала між иншими в народних школах: Войт. Зімняка і Стан. Петриковского учителями 4-кл. школи в Старій Соли, Кар. Ненчіка учит. 4 кл. шк. в Богородчанах старих, С Ґ. А. Теодочуківну і С. Л. Лукасевичівну учит. 3-кл. жін. школи в Угнові; учит. в 2-кл. школах: Йос. Гузарского в Бруховичах, Йос. Завадовского в Шепарівцях, Юл. Кисевича в Довгополи, Стан. Ґолїньского в Білці корол, Йос. Зачкевича в Підбірцях, Вільг. Галюзу в Кривачинцях, Ол. Красницку в Мисłові, Зофію Сахринівну в Ременові, Оль. Химківну в Запитові, Кар. Кшиштофівну в Староміщині, Ол. Адлерівну в Писаревичах, Мар. Ковальску в Шепарівцях, Олену Пасічнякову в Заниччи, Елєн. Боґушівну в Домославичах, Людв. Сапиківну в Бесядках, Юлію Кобожицку в Бруховичах, Ант. Шуерівну в Сосолівцї; учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Ів. Вербицкого в Тучапах, Сем. Кравчука в Розтоці бел., Ів. Луцепку в Любичи-місті, Конст. Палятиньского в Туловій, М. Ніщотову в Брунарах нижних, Ів. Баймака в Озерянці, Ів. Луцкого в Королевій руской, Ант. Келиту в Забережи, Ник. Парипу в Камінці, Ник. Андрияховича в Яблінці, Леонт. Збилітовску в Миговій, Ам. Ґецівну в Бятковії, Брон. Ґрайса в Жуливі, Мих. Бобиляка в Попелянах, Войт. Даґмана в Камени „на

Шість годин пізнїйше — сидів я як-раз в своїй комнатї і писав статю, коли до моїх дверий хтось легко застукав.

На моє остре „прошу!“ всунула ся Каті до комнати. Єї лиця були блїді, очи заплакані

Она зачала щось незрозумілого говорити. Я попросив єї сїсти. Немов сорониаччесь сїла она на краю стільця і почала знов плакати.

— Ідїть, не будьте такі нудні! Скажіть менї, що вам стало ся?

Она витягнула лист з кишенї і подала менї через стіл. Я кинув оком на папір і моє серце скорше забилось. То був мій лист!

— Той лист написав до мене Франц.... Дуже красний лист.... Я его вже з пятьдесять разів перечитала. Бідний хлопець.... Як він мене мусить любити.... І як він то гарно говорить.... Так ніжно, з чувством.... О.... я.... Що я тепер зроблю?

Она зайшла ся знов плачем і не могла говорити.

— Що маєте говорити?... Але-ж панно Каті, хтож так робить. Чи-ж ваше серце не каже вам нїчого, що маєте зробити? Відповісти і то зараз!

— О.... я.... на такий чудесний лист... я дурна дївчина.... що я маю писати?... Я мусїла би під землею сховати ся зі встиду, коли б він читав мій глупий лист...

Новий плач перервав їй знов бесїду.

— Панно Каті... будьте ж розумні... як не можу вам листу...

Она встала, приступила до мене близько і положила свою малу, білу ручку менї на плече.

— Прошу вас... дивіть... любий пане Ернесте, прошу вас дуже, дуже красно... будьте такі добрі... лише раз, остатний раз.. Ви пишете такі гарні річи, що їх відтак друкують. Ви могли би так красно сказати Францови, як я его люблю... добре?

Она подивила ся на мене благаючо своїми великими, ясними, синими очима.

Я зітхаючи сїв за стіл і виймив картку чистого паперу та став писати Францови відповідь. Я заклинав его, щоби не брав легко мого листу, завіряв его о любві і закінчив лист незвичайно поетично.

Коли я відчитав Каті лист, розплилась она в слезах. Відтак перечитала лист раз і другий та стала сьміяти ся і плакати з радости та заєдно цїлувала письмо від Франца. Менї самому зробило ся горячо коло серця на той вид. Відтак переписала она мою відповідь Францови і післала ще тої самої години на почту.

* * *

На другий день збіг Франц з криком радости до каварнї. Лист від Каті заголомшив его. Він просив мене, благав, поводив ся так чудно, що менї здає ся, що колиб я був відмовив, він певне зійшов би з розуму або допустив би ся самоубийства. Отже я написав єму другий лист.

Але що Каті виправляла!

Для мене зачало ся нуждене житє. Залюблені чатували на мене на кождім кроці. Виганяли мене з постели о пятій годинї рано, переслїдували в трамваю, каварни, гостинници, навіть на проходах. А все їм пиши, пиши і пиши!

Залюблені потовсїли, стали веселїйші і тїшили ся житєм, а я з дня на день виглядав гірше. Я зблїд, очи менї запались і посоловіли і цїлий я змарнїв. Куди я лиш прийшов, милосердились люди наді мною, бо гадали, що я нещасливо влюблений.

Вічне писанє до себе самого зробило мене дуже нервовим. Нинї тїшив ся я в листї Франца, завтра мусів я в листї Каті сумувати, або благати приятеля о яку дрібницю.

Вкінци я вже справдї не знав, кто сильнїйший. Я чи я! Остаточно було то для мене річ чести любов довести до ладу.

Я писав листи, в котрих заявляв і кляв ся, що не можу довше без себе жити, просив себе не покидати мене, а вислухати, мати наді мною милосердиє...

І то все на диво!

Але на щастє відважив ся Франц одного дня і попросив вкінци о руку Каті. Тоді й вийдала ся цїла істория.

Але то був послїдний час, бо я вже чув що колиб написав ще таких кілька листів, то моє серце пукло би з розпуки...

Прусиї“, Алекс. Сосновского в Завадці, Влад. Вишневского в Рипянці, Дион. Банаха в Глуховичах к. Гаїв, Фр. Габу в Підлісках вел., Григ. Качмарчика в Слободї небилівскій, Март. Посацкого в Присльопі, Йос. Зелиньского в Штайнав, Жиґм. Ястшембского в Шупинци вел., Ів. Ліщину в Мальзві, Ант. Пудра в Радружи Евг. Витошиньску в Михальчу, Корончевского в Ольшаници, Фр. Щурика в Козлівци, Ан. Щеґовску в Глинику хжжевскім, Ів. Голембйовского в Пуланках, Вл. Ґуженьского в Білогорщи, Стан. Міґальску в Лешанї дол., Андр. Зеленого в Вислобоках, Пет. Налуковаго в Калагарівці, Мих. Косендяка в Боринах, Ів. Вацлавского в Лупівци, Анну Філлївну у Ольшовицях, Стан. Мосціньского в Голоскв малім.

— **Дрібні вісти.** В Озірній зборівского повіта відбудуть ся дня 26. с. м. збори дяків озірянського деканата. Початок о 10 год. рано. — В Стрию отворено з днем 18. с. м. склад церковних приборів „Достави“, котрий містить ся при „Соціяльскім Базари“, ул. Третого мая. — В Коломиї відобрав собі житє вистрілом з карабіна хорунжий 36. п. краєвої оборони, Годфрід Бочек. Причиною самовбийства були довги. — Маґазинер технїчного підприємства п. Родакевича, Мариян Спицияк з пустих жартів поцілив ґумою 10-лїтного Михайла Шміґля так нещасливо в око, що оно єму зовсїм випливо. — В дорозі з двірця „Підзамче“ до шпиталю помер нагло возьний судовий із Зборова Іван Вальчикевич, котрий приїхав був до Львова на курацию до шпиталю. Вальчикевич кілька днів перед тим був в Ходорові і там присїв ся на фіру, з котрої впав черевом на пень і зараз стратив притомність. По поданю єму першої помочи відставили єго до Львова, де єго вже смерть захопила. — На площи сьв. Теодора згублено два шнурки коралїв а на ул. Курковій срібний годинник з ланцушком. — В Галичинї померло в 1908 р. 237 осіб внаслїдок отроєня грибами. — За ошаньства банкові в Заболотові засудив суд карний в Коломиї першого директора банку Мортка Розенбавма на 6 лїт тяжкої вязницї; двох заступників директорів Давида Розенбавма і Гершка Тава на 3 роки вязницї, книговодця Фішля на 2 і пів року тяжкої вязницї, а урядника Кайра на півтора року тяжкої вязниці; Шмілу Райнера увільнено. — Ві второк прибуло до Черновець около трийцять прогульковців Русинів з Галичини та кількох з російскої України, які відбули прогульку на Чорногору. Під проводом тамошних укр. студентів оглянули они деякі українські інституції та відвідали академічні товариства. Вечером відїхали домів.

— **Огнї.** В Гавриловці коло Надвірної вибух сими днями з незвістної причини огонь і знищив дві загороди селяньскі загальної вартости 8600 К. Погорільці були обезпечені від огню. — В Базариницях, збараского повіта, знищив огонь шість загород селяньских. Єсть підозріне, що огонь був підложений. — З Петербурга доносять: Вчера в ночи вибух огонь в хемічній фабриці Пентелеєва. Внаслідок пожежі вибух котел наповнений бензолем і розірвало цілий будинок фабричний високий на чотири поверхи. Підчас акції ратункової покалїчило ся більше або менше тяжко 31 пожарників і робітників та богато людий з публики. Один з пожарників погиб.

— **В справі приватної ґімназиї і курсу** для дівчат в Городенцї доносять: Філїя „Рускаго товариства педагогічного“ в Городенцї отворила з днем 15 с. м. приготовляючий курс для учеників, котрі хотїли би по шкільних феріях приступити до іспиту до приватної рускої ґімназиї в Городенції. На той курс зголосило ся 55 учеників. Управителем курсу є п. Козанкевич, учитель в Городенції, учителями п. А. Борусевич, студент третого року прав, і п. Докторук, студент 8 кляси ґімназияльної з Коломиї. Наука тревае що дня від години 8 до 11 взглядно 12 рано. Є надїя, що з того числа перейде до ґімназиї що найменше 45 до 47, а коли до сего додати ще тих, котрі не потребують тепер приготовляти ся до іспиту, бо або вже зложили єго в Коломиї перед феріями або приготовлюють ся самі дома — або вкінци покінчили вже приготовляючі курси пр. в Коломиї, а котрих числити можна ще на 15, то перша кляса ґімназияльна в Городенцї числити ме звиш 60 учеників. Тому заявляємо всім інтересованим, котрі недовірчиво відносять ся до сеї справи, що приватна руска ґімназия в Городенцї по феріях рішучо буде отворена. — Рівночасно філїя „Руского товариства педаґоґічного“ в Городенцї отворить разом з приватною ґімназиєю з днем 1 вересня с. р. також окремий приватний курс для дівчат з обсягом науки першої кляси ґімназияльної, коли їх зголосить ся що найменше 20. В тій цїли виключно на бажане родичів з Серафинець, сусїдного села, зарядженно вже записи. Зголосило ся до тепер 10 самих лише серафинецких дівчат. З уваги на те записи тревати будуть до 1 серпня с. р. Вислїд записів рішить, чи дївоча ґімназия буде. Пізнїйші зголошеня впливають на сю, так важну справу дуже некористно. Так хлопців до ґімназиї мужескої, як також дівчат до ґімназиї дївочої приймає ся без огляду на релїґію або народність.

— **Загадочна смерть чи убийство.** Сеї ночи около 11 год. знайдено в замкненім помешканю при ул. Старотандитній ч. 7 трупа мешкаючого тамже купця Боруха Шнапіка. Помешкане було вже від кількох днів замкнене і нїхто не знав, де Шнапік, 70 лїтний старик подів ся. Аж вчера єго жінка, котра з дїтьми виїхала була до Бродів, занепокоєна тим, що він їй не присилає гроший, вернула до Львова а заставши помешкане замкнене казала єго насильно отворити і тут застала в кухни на помості трупа зовсїм вже гниючого і розточеного черваками. Вислана зараз на місце комісия не могла в першій хвили сконстатувати, чи має ся тут дїло з якоюсь нещасливою пригодою, якогось загадочною але природною смертю чи з убийством. Помешкане і склеп Шнапіка опечатано а жінку Естеру і сина з першого подружа переслухувала полїция ще в ночи. Тепер веде ся слїдство дальше.

Телеґрами.

Білград 23 липня. Стан здоровля короля єсть невдоволяючий. Король мав знов два атаки омлїня.

Петербург 23 липня. Від вчера занедужало на холеру 25 осіб а померло 31. Число осіб недужих на холеру виносить 799.

Константинополь 23 липня. З нагоди нинїшнього народного сьвята султан помилував всї ті особи, котрі були замішані в події з дня 13 цьвітня с. р., а не ставали ще перед воєнним судом. Крім того помилував султан 5 осіб, котрі суд воєнний засудив на смерть; між ними був один Вірменин. Суди воєнні будуть і дальше функціонувати.

Льондон 23 липня. Палата послів відкинула 181 голосами против 79 внесене партиї робітничої счеркненя позициї в буджеті в цїли протесту против гостини царя.

Петербург 23. липня. Рада міністрів знижила тарифу транзітову від депеш дневникарских межи західною Европою а далеким всходом, пересиланих східно-сибірскими лїниями. Припадаюча Росиї належитість за ті телеґрами виносяча тепер 1·75 франка за слово, має бути знижена на 0·58 фр. за слово. Ся ухвала ради міністрів вимагає ще царскої санкциї.

Гамбурґ 23. липня. Помер тут звістний нїмецкий поет Детлев Лілїєнкрон.

Константинополь 23 липня. Молодотурецкий комітет видав з нагоди роковин надання конституциї прокламацию, в котрій пригадує події з 13 червня, згадує з жалем про різню в Лидані і взиває всїх жителїв, щоби забули о минувшости, а працювали в єдности і згодї для добра вітчини.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30 *), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).